

1687.

1. Berger, Jo. Henricus : Fontes adjectivorum
qualitatum . . .

2. Berger, Jo. Henricus : Renunciationem jurium

7

1687

3. Berger, Jo. Henricus : De jure rerum pertinentium.
4. Berger, Joh. Henricus : De privilegiis aegrotorum.
5. Brendel, Joh. Kaspar : Privilegium dotis in con-
cursu creditorum.
6. ^a Brendel, Joh. Kaspar : Jura fidejussionis.
6. ^b Graun
7. Heber, Georg Mich : De jure eligendi.
8. ^a Kirchmaier, Georg Leop : Latinitas legalis praeter
8. ^b Kirchmaier suspecta, . . .
8. ^c Kirchmaier
9. Leizer, Wilhelm : De prorogatione jurisdictionis.
10. Leizer, W. Chelun : De crimine caesae majestatis.
10. ^b Leizer, W. Chelun : De crimine caesae majestatis.
10. ^c Leizer, W. Chelun : De crimine caesae majestatis.
10. ^d Leizer, W. Chelun : De crimine caesae majestatis.
11. ^a Roeder, Joh. Georg : Hominem ad se conservandum
obligari. . . demonstrare conabitur.
11. ^b Schönpfleger, Rom. Jamb : Propositiones historico-geo-
graphicae . . . Ediderit atque defendet . . .
12. Thile, Joh : De usu et abusu potus calidissimi cum
herba Thee
13. Weickmann, Joach : Promissionem ab Turpe consuetu-
dine esse obligatoriam . . . defendet.

1687

14. Wendius, Joach. Fomm. auct. : Nalatiun apud Veleres
solenitatenu . . . proponunt.

15^{a-6} = Ziegler, Karpar : De praedictis censuris
Zur alibus 2 Exempl.

16. Ziegler, Karpar : De pubertati proximis
comunque juribus.

17. Ziegler, Karpar : De jure successionum et
heredum.

ACTA PARLIAMENTARUM
PARLIAMENTI

IN WILHELMO BERGERO,
PUBLISCHEN BUCHHÄNDLER & Pa-
peter-Fabrikanten, Lucasstr., quod in
Berlino, in der Allee, Pa-
peter-Fabrikanten.

1187

14. Wundt, Paul. Handbuch der Psychologie.
3. Aufl. Leipzig, 1907.

15. Wundt, Paul. Die Grundgesetze der Psychologie.
Leipzig, 1902.

16. Wundt, Paul. Die Philosophie der Sprache.
Leipzig, 1903.

17. Wundt, Paul. Die Philosophie der Wissenschaften.
Leipzig, 1904.

17
23.

1687

H. M. 11/2

Q. D. B. V.

PROPOSITIONES
HISTORICO-GEO-
GRAPHICAS,

PRÆSIDE

CONRADO SAMUELE
SCHURZFLEISCHIO,

h. t. DECANO.

edifferet atqve defendet.

M. JOHAN. FRANCISCUS
BUDDEUS,
Anclamo-Pomeranus. 136.

Ad d. Octobr. M. DC. LXXXVII.

In Auditorio Majori.

Typis C. FINCELII.

I.

Hngari ab Hunnis nomine & natione diversi, perperam confunduntur.

II.

Stridon, eaqve Hieronymi patria, extra Hungariæ fines sita, prius à Gothis excita est, quàm Hungari in Pannonia regnarunt.

III.

Ergo non idem est Antistes Strigoniensis, qui Stridonensis: alter enim cum Hungariâ Christi ritibus culta coepit: alter multis ante seculis constitutus est, etiam obscuro, & prorsus adhuc in Pannoniâ ignorato nomine Hungarorum.

IV.

Nihil verò impedit, quin Stridon Pannoniæ latius dictæ, quæ Dalmatiam quoque continet, annumeretur.

V.

Primus, isque sacris Christianorum initiatus Hungarorum Rex Stephanus, cognomine sanctus, Strigonium Danubii & Grani confluentes situm, & nativitate suâ, & constituta metropoli, honore primi maximi que totius Hungariæ Sacerdotii nobilitavit, apud Chartuitium, in vita S. Stephani, scriptorem illis temporibus proximum, ac si-

de

de dignum, & Colomanni Regis aequalem, ex quo pleraque diligenter ac erudite depromsit Baronius T. X. Annal. Eccles.

VI.

Secundæ partes in eodem regno datæ sunt Antistiti Colocensi, qui cum antiquitate, tum dignitate sedis, Strigoniensi concedit.

VII.

Proinde jus inaugurandi Reges Hungaros, ad Strigoniensem pertinet, quod cum A. M. CCCI. Colocensis prensaret, Strigoniensis restitit, & contradixit, hujusque causam Bonifacius Pontifex tuendam suscepit.

VIII.

Quam controversiam præterit Thurocius, sed tamen subindicat, hoc licuisse Colocensi, propterea quod per id tempus vacasset sedes Strigoniensis. in Chron. Hungarorum cap. LXXXIII. Sed Pontifex, cujus animo fixa manebat primæ sedis antiquitas, omnino ac prorsus repugnabat, & Strigoniensem, ut par erat, ratione exemploque defendebat.

IX.

Idcirco recentior est metropolis **AD STATUAS COLOSSAS**, etsi multa memoratu digna comprehendit.

X.

Vel jocum, vel ineptias narrant, qui caput regni Budam, auspicio LEOPOLDI Cæsaris, raro felicitatis & fortitudinis documento receptam, ab Attilæ fratre nuncupatam scribunt.

XI.

Sirmium Pannoniæ secundæ quondam caput, quod Concilia antiquitus habita illustrent, veteres terrarum
men-

67
mensores Dalmatiæ ambitu complectuntur, cujus Antistes antehac metropolin Colociensem agnoscebat.

XII.

Idem verò Antistes Petrivaradinum incoluit, quo factum est, ut Episcopi Sirmienses, etiam Petrivaradinenses, salvo utriusque oppidi discrimine, dicerentur.

XIII.

Fallitur autem VVolfgangus Lazius, quum tradit, Sirmii Antistitem, à Stephano S. constitutum fuisse.

XIV.

Dalmatiæ & Croatiæ regna Hungariæ junxit Ladislaus II.

XV.

Bulgariam Mœsiamque stipendiariam fecit Stephanus V.

XVI.

Geisa II. Rex Saxones in Transylvaniam accivit, quo argumento refellitur commentum de egressu Hamelensi.

XVII.

Dacia major est Valachia, Dacia minor hodie Moldavia appellatur.

XVIII.

Bosnia dicta est à Bessis, quos Bulgari ex Mœsia inferiori ejecerunt, atque ea de causa isti in tractum Sauroproximum transierunt.

XIX.

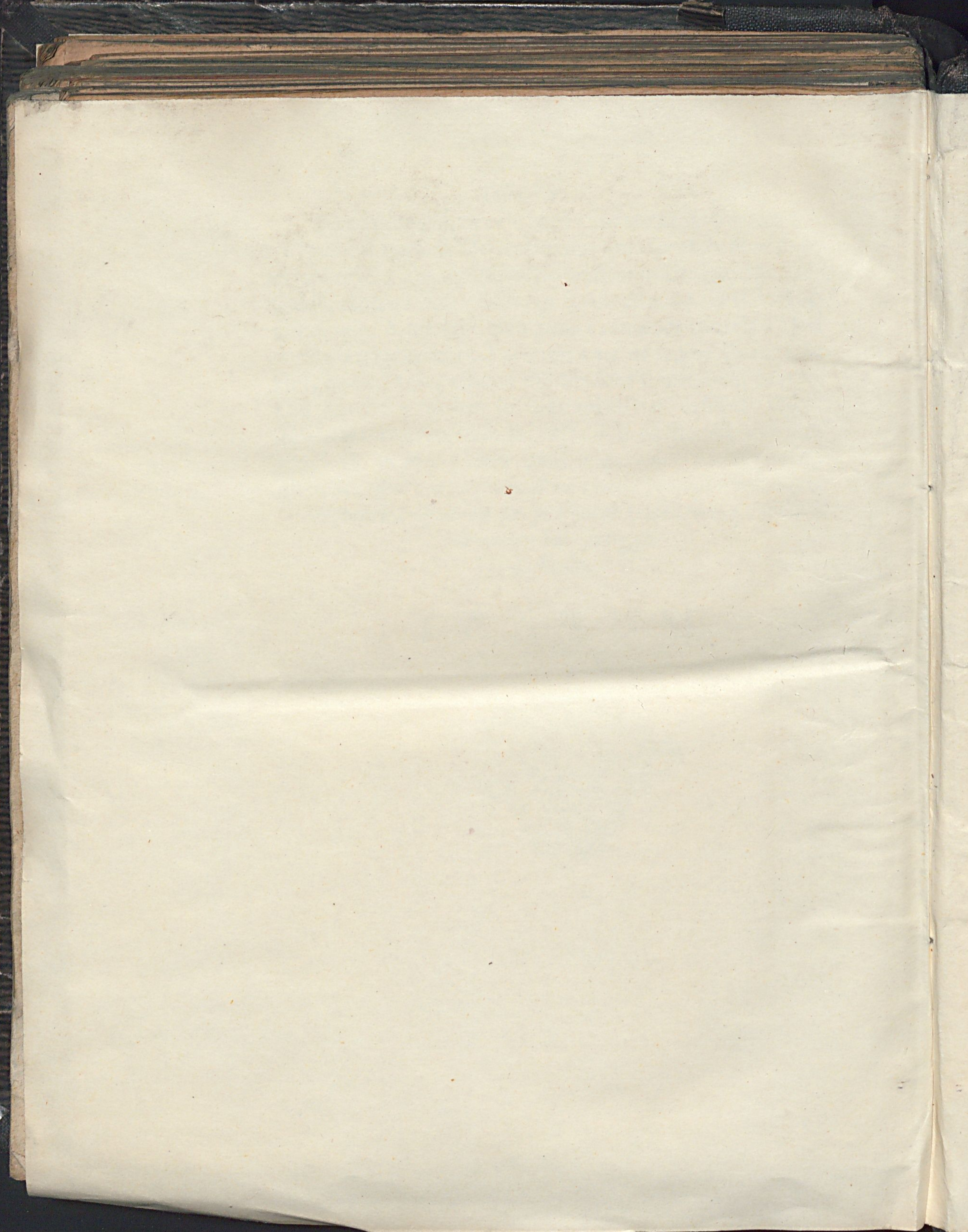
Hinc intelligi potest, quæ sit Mœsia superior & inferior, si de Bulgaria & Servia disquisitio instituat.

XX.

Mœsiæ pars est Rascia, multis dudum nobilitata monumentis.

35) 0 (35)

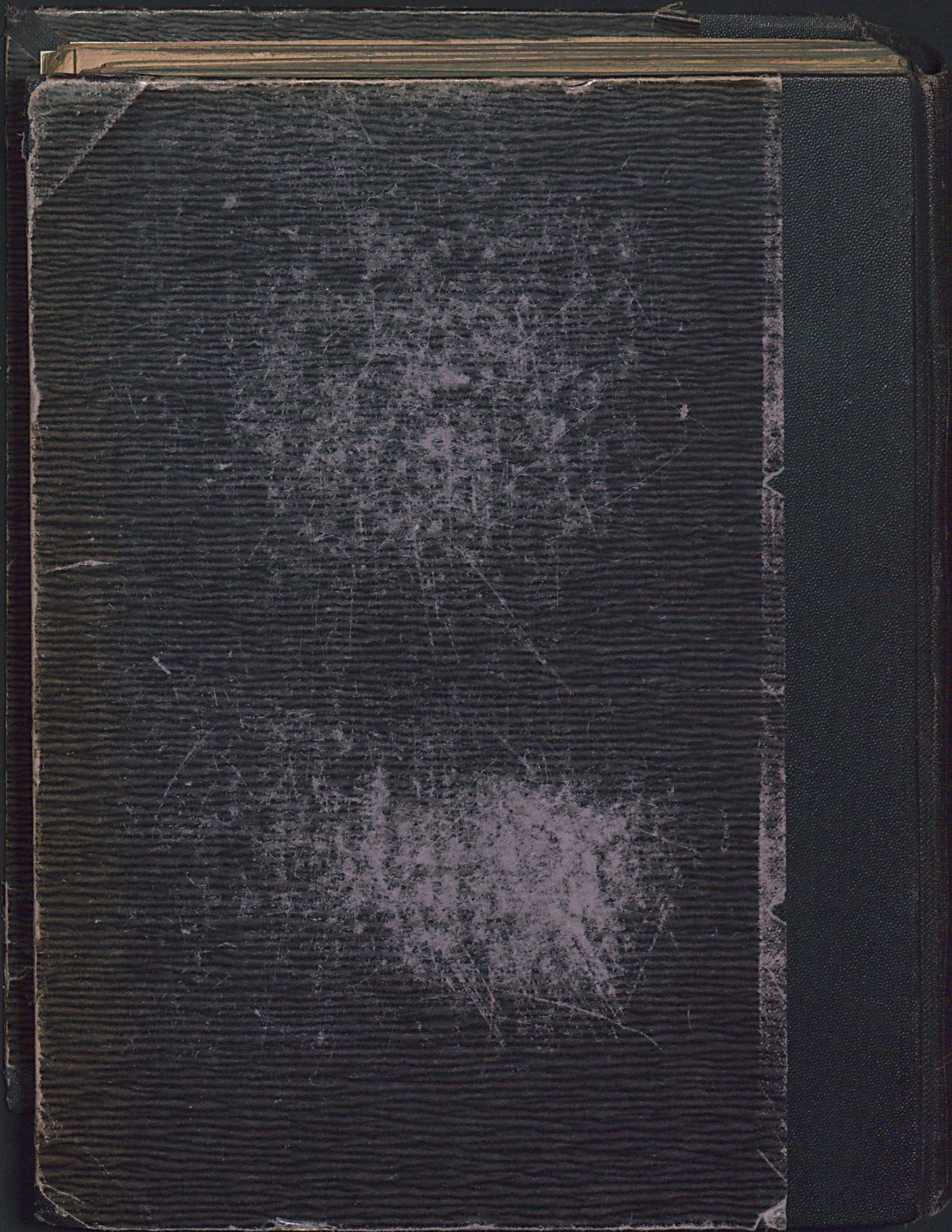
Wittenberg, Diss., 1687

ULB Halle 3
005 452 384

VD 17

B.I.G.

Farbkarte #13

V.
ITIONES
O-GEO-
CAS,
DE
SAMUELE
EISCHIO,
ANO.
efendet
RANCISCUS
EUS,
meranus.
LXXXVII.
Majori.
CELII.

17
23.
1887
H.M. 110